

De Volkskrant ★★★ **Brel - de musical**

‘Brel – de musical’ brengt keurig alle grote hits, maar de ware Brel-passie ontbreekt

In *Brel – de musical* steek je zeker iets op over het leven van de grootste Belgische chansonnier aller tijden, Jacques Brel. Maar hoofdrolspeler Sjors van der Panne is niet helemaal tegen de enorme klus opgewassen.

Jacques Brel (Sjors van der Panne) en zijn vrouw Miche (Wieneke Remmers) in ‘Brel - de musical’. Bron Studio Flabbergasted / Margot de Heide

In de zonnige setting van zijn geliefde eiland Hiva Oa in Frans-Polynesië zit Jacques Brel in zomerkleding aan het strand. Het ziet er paradijselijk uit, maar Brel (gespeeld door Sjors van der Panne) is er slecht aan toe. Longkanker en ademnood doen hem inzien dat hij niet lang meer te leven heeft. Met zijn vriendin Maddly (Eva Berhithu) besluit Brel dat het tijd wordt om zijn levensverhaal te vertellen. Brel: ‘Het gaat mij hierbij om wat ik dacht, waartegen ik vocht en wat ik voelde.’

Aan de lange lijst van biografische musicals over muzikale legendes is dit seizoen een voorstelling over Jacques Brel (1929-1978) toegevoegd. Met een script van de ervaren André Breedland vertelt *Brel – de musical* het interessante verhaal van de grootste Belgische chansonnier aller tijden, befaamd om zijn doorleefde zang, zijn articulatie en grote expressie als performer.

Té keurig voor zo'n dwarse artiest

Het valt al snel op dat dit een wel erg keurige biomusical is. Té keurig eigenlijk, voor deze dwarse, onstuimig levende artiest. Gemist wordt de eigenzinnigheid in de vertelwijze, zoals die bijvoorbeeld te vinden was in de André Hazes-musical *Hij gelooft in mij* (2012). *Brel – de musical* kleurt vooral binnen de lijntjes. Je steekt er zeker iets van op over Brels levensloop. Ook komen de grote hits allemaal voorbij, in prettig hoog tempo opgediend, en in mooie Nederlandse vertalingen.

Maar helaas is het ook weinig méér dan dat. In een simpel decor zien we hoe de jonge Jacques Brel een avontuurlijk leven als chansonnier verkiest boven een toekomst in de kartonfabriek van zijn vader. Er volgt een succescarrière in de muziek, die gepaard gaat met wilde uitpattingen in het nachtleven, veel minnaressen en het bedriegen van zijn vrouw Miche.

Naast Brel zien we zijn boezemvriend en manager Georges 'Jojo' Pasquier, mooi neergezet door Stefan Rokebrand. Ook sterk is Wieneke Remmers als Miche. Drie jonge actrices nemen de overige bijrollen op zich. Verder zitten er drie muzikanten op het podium, die op piano, cello en accordeon de chansons sfeervol begeleiden.

Glasheldere zang van Wieneke Remmers

Creatief in de regie van Servé Hermans is dat niet alle nummers door Brel zelf worden gezongen. Stefan Rokebrand mag als Jojo het lied *Een vriend zien huilen* voor zijn rekening nemen. En Wieneke Remmers' uitvoering van *De namen van Parijs* ('*Les prénoms de Paris*') is met glasheldere zang en de juiste emoties een muzikaal hoogtepunt van de voorstelling.

Deels lijkt deze keuze te zijn gemaakt om hoofdrolspeler Sjors van der Panne iets te ontlasten. Want iedereen zal begrijpen wat een enorme opgave hij op zijn bord heeft gekregen. Hij lijkt helaas niet helemaal tegen deze klus te zijn opgewassen: het acteerwerk is weinig overtuigend en hoewel Van der Panne een ervaren zanger is, klinkt zijn zangstem wat dun en moeilijk verstaanbaar in de veeleisende chansons. Hierdoor blijft de ware Brel-passie in de muziek vaak achterwege.